

Nr 333.

Av herrar **Brädefors** och **Hagberg** i Luleå, *angående begränsning av arbetstiden för i skeppstjänst anställda.*

Då lagen om begränsning av arbetstiden för arbetarna genomfördes år 1919, var det en allmän mening, att lagstiftningen på detta område skulle fortsätta i sådan riktning, att samtliga arbetare här i landet skulle få 8 timmars arbetsdag i lag skyddad. Vid lagstiftningstillfället undantogs emellertid en hel rad olika arbetargrupper, för vilka 8-timmarsdagen mycket väl skulle kunna tillämpas. Allmänt var man inom arbetarklassen av den uppfattningen att de gjorda in-skränkningarna var betingade av särskilda svårigheter, som snart skulle kunna övervinnas.

Dessa arbetarnas förhoppningar har emellertid under åren sedan lagen antogs inte infriats. Istället för en utvidgning av lagen till att omfatta allt större och större arbetargrupper som hittills inte berörts av lagen, har uppmjukningar skett och prejudikat skapats som gjort lagen ännu mera illusorisk. De arbetargrupper som ställdes utanför år 1919 befinner sig fortfarande utanför lagens skydd mot arbetsköparnas till tiden obegränsade utnyttjande av deras arbetskraft.

En av de arbetargrupper, vars arbetstid behöver särskilt skydd och där 8-timmarsdagen är mera befogad än för många andra arbetargrupper, är sjöfolket. Dess arbete är hårt och riskfyllt, avlöningarna är dåliga och arbetslösheten omfattande. Nuvarande sjöarbetstidslag tillåter rederierna att ålägga sjömännen oerhört lång arbetstid. I motioner, som vid 1934 års riksdag väcktes i anledning av Kungl. Maj:ts proposition om ändrad sjöarbetstidslag, anfördes exempel och utredningar som blottar en upprörande behandling av sjöfolket. Vi nöjer oss med att hänvisa till dessa utredningar (motioner i första kammaren nr 349 och 350).

Det förslag till ny sjöarbetstidslag som framlades av regeringen vid 1934 års riksdag innebar i vissa stycken en förbättring av nu gällande lagar, men var dock inte sådan att den tillfredsställde de anspråk på lagstadgad normalarbetstidsdag, som sjöfolket och hela arbetarklassen reser. De förslag till ändringar som föreslogs av hrr Lindley, Lindberg m. fl. syftade att föra lagen närmare den bland arbetarna gällande meningen, men inte ens med dessa ändringar skulle lagen ge sjöfolket det skydd mot för lång arbetstid som det så väl behöver. Riksdagen avslög Kungl. Maj:ts proposition och beslöt förlänga den nu gällande provisoriska lagen till år 1937.

Riksdagens beslut var ett tillgodoseende av redarnas intressen. De huvudsakliga motiv som från redarhåll framförts mot 8-timmarsdagen är, att den skulle innebära ökade omkostnader, då besättningarna måste utökas och en

något större del av fartygens utrymme under sådana förhållanden måste tas i anspråk för bostäder till besättningen. Det är ju obestridligt att en reglering av arbetstiden för sjöfolket i överensstämmelse med gällande lag för arbetarna i i industrin, skulle medföra en ökning av besättningarna. Detta kan dock under nuvarande arbetslöshetstider inte vara ett hållbart skäl för avslag på kravet om begränsad arbetstid, utan är tvärtom ett tungt vägande argument för att en sådan reglering ofördröjligen genomföres. Det är så mycket mera berättigat som undermanningen av fartygen numera hör till allmän praxis. Rederiernas vinster är också sådana att de mycket väl tål vid den beskärning som en utökning av besättningen genom införande av 8-timmarsdag skulle innebära.

Under hänvisning till vad som i denna sak framkom vid 1934 års riksdag föreslår vi att riksdagen måtte besluta,

att arbetstiden för i skeppstjänst anställda med undantag för befälhavare ombord i fartyg med mer än två mans besättning skall begränsas till 48 timmar pr vecka, samt

att riksdagen i skrivelse till regeringen hemställer att snarast sådana ändringar i nu gällande arbetstidslagstiftning genomföres som motsvarar detta beslut.

Stockholm i januari 1935.

J. H. Brädefors.

Hilding Hagberg.
